

Het Zincafé viert haar lustrum en pakt uit met het programma 'Levenskunst in Leusden'. Vrijwilligers van het Zincafé delen in 2015 op persoonlijke titel hun gedachten over Levenskunst. Deze column is geschreven door Hans Sybrandy over 'Levenskunst op het podium'. U kunt reageren op zijn bijdrage via de [Facebook](#) pagina.

Het is alweer ruim 50 jaar geleden dat ik voor het eerst op een podium stond.. Eigenlijk zat ik in de zaal, achter de piano en stonden de echte artiesten op het podium. We deden mee aan een cabaretwedstrijd in het Westland, mijn geboortestreek. Ik weet nu nog hoe het voelt, de eerste keer met je eigen cabaretgroepje meedoen aan een competitie. We noemden ons Bibelot. In die tijd was er in Parijs een kaalhoofdige Franse mannequin, die zo heette. Maar dat was niet waarom wij onszelf zo noemden, Bibelot staat voor snuisterij, klein sieraad, of nog intiemer 'petite chose'. We hebben zo'n zestig maal opgetreden in de zestiger jaren, vooral heel braaf, met teksten over de lieverdjes, de paapse mis en komkommervolle tijden, je komt ten slotte uit een tuinbouwgebied of niet. Ik herinner me nog een van onze quote's uit die tijd, dat noemden we toen nog een motto: 'trek het u niet aan, maar doe uzelf de das om'. Kijk, dat is nog eens levenskunst uit de jaren 60.

Ik moest daar weer aan denken toen we wat liedjes van ons Zincafé ten gehore mochten brengen tijdens het Open Podium van Theater De Tuin in februari. Ook die avond waren er meerdere artiesten die allemaal op hun eigen manier invulling gaven aan levenskunst op het podium. Liedjes over de liefde, dat vooral, maar ook over geliefden die te kort geleefd hebben of die onbereikbaar zijn. Over idealen, die je in de weg zitten of over niets, wat toch iets blijkt te zijn. Ook teksten, heel persoonlijk, over de moeilijkste tijd in je leven, als je het zelf niet meer ziet zitten. Moedig om je zo kwetsbaar te durven opstellen.

De dag erna waren we voor een interview bij Golfbreker Radio en speelden daar tijdens de uitzending met wat mensen het levenskunstspel. Boeiend en inspirerend als je een ander hoort verwoorden wat hem of haar het meest bezighoudt. En dat gaat dan echt niet alleen over de grote vragen als, waartoe zijn we op aarde, maar ook over wie ben ik, waar sta ik en wat draag ik bij aan het geluk van de ander. Dan kun je alleen maar stil zijn, en luisteren in bewondering.

Wat hebben veel mensen een drive om te doen wat 'gewoon' gedaan moet worden. Zoveel mensen zijn een artiest op hun eigen levenspodium en verrijken zo het leven van anderen. Soms groots, soms heel klein, een 'petite chose', maar altijd o zo waardevol.

Levenskunst op het (levens)podium is levenskunst voor het leven.

Hans Sybrandy, 2015-03-15